
முன்னுரை

கிறிஸ்து தம்முடைய சபையை எவ்வாறு நிலைநாட்டினார்?

கிறிஸ்து ஏறக்குறைய ஏதொன்றையும் தமக்குச் சொந்தமாகத் தேர்ந்து கொள்ளவில்லை என்பதே பூமிக்குரிய அவரது வாழ்வின் தனிச் சிறந்த பண்புகளில் ஒன்றாகும். அவர் ஒரு வீட்டைக் கட்டியதாகவோ, ஒரு கட்டிடத்தைப் புதுப்பித்ததாகவோ அல்லது நிலத்தை வாங்கியதாகவோ புதிய ஏற்பாட்டில் நாம் ஒருக்காலும் வாசிப்பதில்லை. அவர் ஏதொன்றையும் - உடைகள், கருவிகள் அல்லது உணவைக் கூட - வாங்கியதாக சுவிசேஷங்கள் ஒருக்காலும் குறிப்பிடுவதில்லை. அவர் இந்த உலகத்தில் இருந்த பொழுது, ஒரு வகையில் இதன் குடிமகனாய் இருந்தார், ஆனால் ஒருக்காலும் அவர் இதில் இல்லிடம் கொண்டிருந்ததில்லை. அவர் இந்த உலகத்தில் இருந்தார், ஆனால் உலகமானது அவருக்குள் இருந்ததில்லை; அவர் இந்த உலகத்தின் ஒரு பாகமாகவே இதில் வாழ்ந்தார், ஆனால் உலகம் தமக்குள் வாழ்வதை அவர் ஒருக்காலும் அனுமதித்ததில்லை. அவர் இங்கு வாழ்கையில், ஒரு வெளிநாட்டில் அந்நியராக வாழ்ந்தார், இன்னொரு உலகில் அவரது நேசங்களும் வாழ்வும் முழு ஈடுபாடு கொண்ட நிலையில் ஒரு திருப்பயணியாக அவர் வாழ்ந்தார்.

“என்னுடைய” மற்றும் “என்னுடையது” என்ற உடமைப் பெயர்ச் சொற்களைக் கிறிஸ்து அரிதாகவே பயன்படுத்தினார். அவர், “என் சீஷர்கள்” (யோவா. 8:31), “என் பிதா” (மத். 26:39), “என்னுடைய சரீரம்” (மத். 26:26). “என்னுடைய இரத்தம்” (மத். 26:28), “என் வார்த்தைகள்” (லூக். 6:47) மற்றும் “என் சபை” (மத். 16:18) என்பவைகளைப் பற்றிப் பேசினார். அவரது சரீரம், இரத்தம் மற்றும் வார்த்தைகள் பற்றிய அவருடைய குறிப்புகளும் கூட சுத்தமான சொந்த வேட்கைக்கான ஆதாரம் எதுவுமின்றி ஆவிக்குரிய சந்தர்ப்பப் பொருளிலேயே அமைந்துள்ளன.

சுவிசேஷங்களின்படி, கிறிஸ்து - ஒரு கல்லூரியையோ, ஒரு உலகப் பிரகாரமான வீட்டையோ அல்லது உடைமைகளையோ அல்ல ஆனால் - தம்முடைய சபையை மட்டுமே தம்முடைய ஒரே ஒரு தனிப்பட்ட

உடைமையாகத் தமது பூமிக்குரிய ஊழியத்தின் நிலைத்திருப்பென்ற வகையில் விட்டுச் செல்ல நாடினார் (மத். 16:18). தேவனுடைய இராஜ்யத்தின் வருகையைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தல் மூலம் அவர் பூமிக்குரிய தம்முடைய ஊழியத்தைத் தொடங்கினார் (மத். 4:17), மற்றும் அவர் இராஜ்யத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தலினாலேயே இதை முடித்தார் (அப். 1:3). அவர் தாம் நிலை நாட்டிய சபையானது தேவனுடைய இராஜ்யத்தின் பூமிக்குரிய வடிவமாயிருக்கும் என்று சுட்டிக்காட்டினார்; இவ்விதமாகவே, இக்கருத்தில் அவர் தேவனுடைய இராஜ்யத்தைத் தம்முடைய சபையுடன் சம்ப்படுத்திக் காட்ட முடிந்தது (மத். 16:16-18).

கிறிஸ்து சொந்தமாகத் தேடிய ஒரே ஒரு பொருள் சபை என்பது மட்டுமே என்றிருக்கிறபடியால், கிறிஸ்து உண்மையாகவே தமக்குப் பின் விட்டுச் சென்ற ஒரே உடைமையாக அது இருப்பதால், சபை என்பது அவருக்கு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றாகும் மற்றும் நமக்கும் அவ்வாறே இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து தொடருகின்றது. அவருடைய சபையாராகி வாழ்வதே நமது மிக மேம்பட்ட விருப்பமாய் இருக்க வேண்டும்.

இவை யாவற்றின் வெளிச்சத்தில் நம்மில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் ஒரு கேள்வியானது மிக முக்கியமானதாக உள்ளது: “நாம் அவரது சபைக்குள் பிரவேசிப்பதும் அவரது சபையாராக வாழ்வதும் எப்படி?” கிறிஸ்து தொடக்கத்தில் தம்முடைய சபையை எவ்விதத்தில் நிலைநாட்டினார் என்று நாம் கண்டறிந்தால் இந்தக் கேள்விக்கு விடையளிக்கப்படும். கிறிஸ்து உண்மையில் தம்முடைய சபையை எவ்விதம் நிலைநாட்டினார் என்பதை நாம் காணும் பொழுது, இன்றைய நாட்களில் அவரது சபை இல்லாத இடங்களில் நாம் அதை நிலைநாட்ட முடியும் என்பதை இணக்கமாய் ஏற்றுக் கொள்வோம் மற்றும் நாம் எங்கிருந்தாலும் அதன் உண்மையான உறுப்பினர்களாய் வாழ முடியும் என்பதை நாம் உணர்ந்தறிவோம்.

கிறிஸ்து தாம் ஏற்படுத்திய வாக்குத்தத்தத்தைக் காத்துக் கொள்ளும் வகையில் தமது உயிர்த்தெழுதலைத் தொடர்ந்து வந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று தம்முடைய சபையை நிலைநாட்டினார் (மத். 16:18; அப். 2). இதை அவர் எவ்விதம் செய்தார்?

சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலினால்

சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தல் என்பதே இயேசு தம் சபையை நிலைநாட்டும் அவருடைய திட்டத்தின் முதல் படியாக இருந்தது. தேவனுடைய கிருபையின் மூலம் வந்த இரட்சிப்பின் “மகிழ்வலைகள்” அல்லது “நற்செய்தி” என்பது பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று கூடியிருந்த யூதர்களுக்குப் பொதுவான ஒரு அறிவித்தல் மூலம் அறியச் செய்யப்பட்டது.

வரலாற்றுப் பூர்வமான இந்த நாள் அப்போஸ்தலர்கள்மீது பரிசுத்த ஆவியானவர் அருளப்பட்டதுடன் தொடங்கிற்று. இப்படி அருளப் படுவதைக் கிறிஸ்து வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தார், இப்பொழுது அந்த வாக்குத்தத்தம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தது (அப். 1:4, 5; 2:1-4). இதன்

விளைவாக அப்போஸ்தலர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரின் ஞானஸ் நானத்தினால் வல்லமையளிக்கப்பட்டனர், அங்கிருந்தவர்களின் மாறுபட்ட ஜென்ம பாஷைகளில் அவர்கள் தேவனுடைய அற்புதம் நிறைந்த வசனங்களைப் பேசினார்கள் (அப். 2:6-8, 11). பிறகு, கிறிஸ்து பேதுருவுக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்குத்தத்தத்தின் (மத். 16:19) ஒரு பகுதி நிறைவேற்றமாக பேதுரு கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்துவத்தைப் பற்றி ஒரு விவரமான பிரசங்கத்தைப் பிரசங்கித்தார் (அப். 2:14-36, 40).

பேதுரு தமது பிரசங்கத்தின் அறிமுகமாக, அந்த நாளில் நடந்து கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சியானது யோவேலினால் கூறப்பட்டிருந்த தீர்க்கதரிசன (அப். 2:15-21) நிறைவேற்றத்தின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியாகும் என்பதைக் காண்பித்தார். அவரது பிரசங்கப் பொருளானது கிறிஸ்து தம்முடைய அற்புதங்கள் (அப். 2:22), தம்முடைய உயிர்த்தெழுதல் (அப். 2:24), தாம் தீர்க்கதரிசனங்களை நிறைவேற்றியமை (அப். 2:25-31, 34, 35), சாட்சியங்கள் (அப். 2:32) மற்றும் பரிசுத்த ஆவியானவர் இறங்கி வந்தது (அப். 2:33) ஆகியவற்றின் மூலம் ஆண்டவராகவும் கிறிஸ்துவராகவும் எவ்விதம் நிரூபிக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதைக் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தது. “ஆகையினால், நீங்கள் சிலுவையில் அறைந்த இந்த இயேசுவையே தேவன் ஆண்டவரும் கிறிஸ்துவுமாகினார் என்று இஸ்ரவேல் குடும்பத்தார் யாவரும் நிச்சயமாய் அறியக் கடவர்கள்” (அப். 2:36) என்ற தீர்மானமான முடிவுடன் பேதுரு தமது உரையை முடித்தார்.

பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று உலகத்தின் கண்கள் ரோமப் பேரரசின் செயல்பாடுகளின் மீது அநேகமாகக் கொண்டிருந்திருக்கும், ஆனால் பரலோகத்தின் கண்ணோக்கில், உலகில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சியானது எருசலேமில் நடந்து கொண்டிருந்தது: சவிசேஷமானது முதன் முறையாகப் பிரசங்கிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது! தேவனுடைய திட்டமிடுதல் யாவும், பழைய ஏற்பாட்டுக் காலத்தின் தீர்க்கதரிசனங்கள் யாவும், கிறிஸ்துவின் உலக வாழ்வு மற்றும் ஊழியம் யாவும் ஒன்று குவிக்கப்பட்டு, கலக்கப்பட்டு, தேவனுடைய கிருபையின் சவிசேஷத்தினுடைய பிரசங்கித்தலாக உதித்துக் கொண்டிருந்தது. புதிய உடன்படிக்கை யானது செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டது, மற்றும் சவிசேஷமானது அதன் முழு நிறைவில் உண்மைத் தன்மையானது.

இந்த பிரசங்கித்தலின் செய்தியானது பிசாசும் அவனுடைய தூதர்களும் பயந்து நடுங்கவும், பரலோகம் அகமகிழவும் காரணமாயிருந்த ஒரு நிகழ்ச்சியாய் இருந்திருக்க வேண்டும். கிறிஸ்து தம்முடைய சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படுதல் மூலமாகத் தம்முடைய சபையை இருத்தல் நிலைக்குக் கொண்டு வந்தார்; மற்றும் இந்தக் காலத்திலிருந்து துவங்கி, அவரது சபையானது உலகின் மற்ற இடங்களில் இதே செய்தியைப் பிரசங்கித்தலினாலேயே நிலைநாட்டப்படும்.

பின்வரும் காட்சியைக் கற்பனை செய்தலினால் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலின் இன்றியமையாமையைப் பற்றி நினைத்துப் பாருங்கள். தன் வாழ்க்கை முழுவதிலும் தெய்வ பக்தியற்ற ஒரு மனிதர் நியாயத்தீர்ப்பின் நாளில் தேவனுடைய அரியணையின் முன் நிற்கின்றார். அவர் ஒருக்காலும்

கர்த்தருடைய சித்தத்தை நாடியதில்லை, ஒருக்காலும் தேவனை ஆராதித்ததில்லை, ஒருக்காலும் கிறிஸ்தவ வாழ்க்கை வாழும் முயற்சியை மேற்கொண்டதில்லை. அவர் தேவனுக்குத் தாம் நிறைவேற்றும் கடமை ஒன்றுமில்லை என்பது போல் இவ்வாழ்வை வாழ்ந்து, தனது வேலையைச் செய்து, பொழுது போக்கில் ஈடுபட்டு, ஒரு குடும்பத்தை வளர்த்து, மற்றும் தான் வாழ்ந்த சமுதாயத்துடன் இணைந்து சென்றுள்ளார். நியாயத் தீர்ப்பின் அரியணை முன்பாக அவர் நின்று கொண்டிருக்க, அவரிடத்தில் தேவன், “பூமிக்குரிய உங்கள் வாழ்வில் ஒருமுறை நீங்கள் பூமியில் எனது ஊழியத்தில் ஒரு உண்மையான மாறுதலை ஏற்படுத்தினீர்கள்” என்று கூறுகின்றார். அந்த மனிதர் முற்றிலும் திகைப்படைந்தார். அவர், “கர்த்தரே, நான் தேவபக்தியே இல்லாதவனாய் இருந்தேன் என்று நீர் அறிவீர். எனது வாழ்வுக் காலத்தில் நான் ஒரு சில ஆராதனை ஊழியக் கூட்டங்களுக்குச் சென்றுள்ளேன், ஆனால் அவையெவற்றிலும் நான் உண்மையிலேயே ஆராதனை செய்ததில்லை. எனது வாழ்வானது சுயநலமுள்ளதாகவும், எனது சொந்தத் திட்டங்களுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் மட்டுமே ஒப்புக் கொடுக்கப் பட்டதாகவும் இருந்தது. பூமியில் உமக்காக ஊழியம் செய்ததாக ஒரு உணர்வே எனக்கு இல்லையே. நான் எப்பொழுது அப்படிப்பட்ட ஒரு மாறுதலை உமது ஊழியத்தில் ஏற்படுத்தினேன்?” என்று பதில் அளித்தார்.

அந்த மனிதரிடத்தில் தேவன், “நீங்கள் வாழ்ந்த நகரின் முக்கிய குறுக்குச் சாலையின் மூலையில் நீங்கள் ஒரு சிறு கடையொன்றைச் சொந்தமாக நடத்தி வந்தீர்கள். ஒரு நாள் உங்கள் கடைக்கு வந்து நின்ற மனிதர் ஒருவர் ‘இந்நகரில் கிறிஸ்துவின் சபையார் எங்கு கூடி வருகின்றனர் என்று நீங்கள் கூற முடியுமா?’ என்று கேட்டார். ‘அவர்கள் இங்கு அருகேதான் கூடி வருகிறார்கள்’ என்று நீங்கள் அவருக்குக் கூறி சபை கூடும் இடத்திற்குச் செல்லும் வழியைக் காட்டினீர்கள். அந்த மனிதர் எனது பிரசங்கியார்களில் ஒருவராயிருந்தார். அவர் எனது கிருபையின் சவிசேஷத்தைக் கேட்டு அதன் மூலம் எனது இரட்சிப்பின் பணியை உணர்ந்து பதில்செயல் செய்யக் காத்திருந்த கூட்டத்தாருக்கு அன்று காலை பிரசங்கிக்கச் சென்று சேர்ந்தார். இதை அவ்வேளையில் நீங்கள் அறியாது இருந்தீர்கள். ஆனால் இவ்வுலகத்தில் நடைபெற்ற மிக மேன்மையான பணியில் நீங்கள் ஒரு சிறிய இணைப்புக் கண்ணியாக இருந்தீர்கள். உலகமானது வாஷிங்டன் D.C.யிலோ அல்லது வேறு சில நாட்டுத் தலைநகரங்களிலோ என்ன நடந்ததோ அதுவே உலகில் நடக்கும் மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சி என்று நினைத்தது, ஆனால் எனது இரட்சிப்பின் சவிசேஷமானது சபையின் அந்தச் சிறு கட்டிடத்தினுள் பிரசங்கிக்கப்பட்டதே மிக மிக முக்கியமான நிகழ்ச்சியாகும். நீங்கள் வழிகாட்டிய செயலானது எனது பிரசங்கியார்களில் ஒருவரை ஒரு மக்கள் கூட்டத்திற்குப் பிரசங்கிக்கக் கூடியவராக்கிற்று. அதுவே நீங்கள் செய்த எல்லாவற்றிலும் மிகப் பெரிய செயலாக இருந்தது” என்று கூறுகின்றார்.

பவுல், “எப்படியெனில், தேவனானதுக்கேற்றபடி உலகமானது சுயனானத்தினாலே தேவனை அறியாதிருக்கையில், பைத்தியமாகத் தோன்றுகிற பிரசங்கத்தினாலே விசுவாசிகளை இரட்சிக்கத் தேவனுக்குப்

பிரியமாயிற்று” (1 கொரி. 1:21) என்று எழுதினார். அப். 2ல் பேதுருவின் பிரசங்கித்தலானது கிறிஸ்துவின் இறுதி உயிலையும் ஏற்பாட்டையும் செயல் விளைவுக்குக் கொண்டு வந்து, கிறிஸ்துவின் யுகத்தைத் தொடங்கி வைத்தது. முனைவர் ஜேம்ஸ் டி. பேல்ஸ் அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய நடபடிகள் 2ஐ “வேதாகமத்தின் அச்சைப் பொருத்தும் இடம்” என்று அழைத்துள்ளார்; அப். 2க்கு முன் நடந்தவை யாவும் அதற்கு எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தன, மற்றும் அப். 2ஐத் தொடர்ந்து நடந்தவை யாவும் அதைப் பின்னோக்கிப் பார்க்கின்றன. கேள்விக்கிடமின்றி, அவர் சரியாகவே கூறினார்.

சபையின் தொடக்கம் என்பது சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலைச் சுற்றியே சுழன்றது. இந்த பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நிலைநாட்டப்பட்ட கிறிஸ்துவின் சபையானது பேதுரு பிரசங்கித்த அதே சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பதால் மட்டுமே அது (சபை) இல்லாத இடங்களில் நிலை நாட்டப்பட முடியும். இதை வேறொரு வழியில் விளக்கப்படுத்துவதற்கு, ஒரு விவசாயி வளர்க்கும் ஒரு வகைத் தக்காளியை இன்னொரு விவசாயியும் வளர்க்க வேண்டுமானால், அவர் அந்த விவசாயி போலவே அதே வகைத் தக்காளி விதையைப் பயிரிட்டால் மாத்திரமே வளர்க்க முடியும். கிறிஸ்து கட்டிய அதே வகையிலான சபையை நாம் பெறுவதற்கு தொடக்கத்தில் கிறிஸ்து எந்த சுவிசேஷத்தினால் கட்டியெழுப்பினாரோ அதே சுவிசேஷத்தை நாம் பிரசங்கிக்க வேண்டும்.

சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிவதினால்

தம்முடைய சபையை நிலைநாட்டுவதற்கான இயேசுவின் திட்டத்தில், சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிதல் என்பதே இரண்டாவது படியாய் இருந்தது. பிரசங்கிக்கப்பட்ட சுவிசேஷத்திற்கு அங்கிருந்த மக்கள் கீழ்ப்படியா திருந்தால் அவரது சபையானது ஒருக்காலும் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்காது.

பேதுரு தமது பிரசங்கத்தின் ஆதாரத்தை நேர்மையான எல்லா இருதயங்களும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய குறிப்பானதொரு முடிவில் இருந்து எடுத்தார்: இயேசு “ஆண்டவராகவும் கிறிஸ்துவாகவும்” ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தார் (அப். 2:36). பிறகு, கேட்டவர்களின் ஒரு கூட்டத்தார், “நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?” (அப். 2:37) என்று கதறினார்கள். தேவ வசனத்தினால் அவர்களுடைய இருதயங்கள் “குத்தப்பட்டன” அல்லது உடைந்தன; பிரசங்கிக்கப்பட்ட வசனத்தின் மூலமாக பரிசுத்த ஆவியானவரால் அவர்கள் குற்றம் உணர்த்தப் பட்டவர்களாயிருந்தனர். பேதுரு தமது பிரசங்க முறைமையினால் அவர்களிடத்தில் குற்ற உணர்வை உருவாக்கவில்லை; அவர் ஆத்துமாவை யும் ஆவியையும், கணுக்களையும் ஊனையும் பிரிக்கத்தக்கதாக உருவாக்குகிறதும், இருதயத்தின் நினைவுகளையும் யோசனைகளையும் வகையறுக்கிறதுமாயுள்ள வசனத்தை வெளிப்படுத்தியதன் மூலம் அதை (குற்றத்தை), வெளிக்கொணர்ந்தார் (எபி. 4:12).

அடித்து வீழ்த்தப்பட்ட மனச்சான்றுகளுடனும், நொறுக்கப்பட்ட இருதயங்களுடனும் கதறிய யூதர்களுக்கு பேதுரு பின்வரும் பதிலைக்

கொடுத்தார்: “நீங்கள் மனந்திரும்பி, ஒவ்வொருவரும் பாவமன்னிப்புக் கென்று இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே ஞானஸ்நானம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்; அப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியின் வரத்தைப் பெறுவீர்கள்” (அப். 2:38). கிறிஸ்து தம்முடைய அப்போஸ்தலர்களுக்குக் கொடுத்த தமது நிறைவுக் கட்டளையில் இரட்சிப்புக்கு மூன்று நிபந்தனைகளைக் குறித்திருந்தார்: விசுவாசம், மனந்திரும்புதல் மற்றும் ஞானஸ்நானம் (மாற். 16:15, 16; லூக். 24:46, 47; மத். 28:19, 20). அவர்களின் கேள்விக்குப் பேதுரு அளித்த பதிலில் அவர் விசுவாசத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை, ஏனென்றால் வழிகாட்டுதல்களுக்காக அவர்கள் கதறியதென்பது அவர்கள் கேட்டிருந்த பிரசங்கத்தினால் விசுவாசம் உண்டாக்கப் பட்டிருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டியது. அவர்கள் இன்னும் நிறைவேற்ற வேண்டிய இரு நிபந்தனைகளை அவர் குறிப்பிட்டார்: மனந்திரும்புதல் மற்றும் ஞானஸ்நானம். அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ளும்படி பெருவிருப்புடன் கதறிய மன்னிப்பு என்பது அந்தக் கட்டளைகளுக்கு அவர்கள் இணங்கும் பொழுது கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தின் மூலமாக அளிக்கப்படும். பிறகு, இரட்சிப்புப் பெற்ற மக்கள் என்ற வகையில் அவர்களுக்குப் பரலோகத்தின் பரிசாகப் பரிசுத்த ஆவியானவர் அருளப்படுவார்.

“அவனுடைய வார்த்தையைச் சந்தோஷமாய் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். அன்றைய தினம் ஏறக்குறைய மூவாயிரம்பேர் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்கள்” (அப். 2:41) என்று லூக்கா பதிவு செய்தார். சபையின் அஸ்திபாரம் என்ற வகையில் அப்போஸ்தலர்கள் அதன் பாகமாக சபையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தனர் (எபே. 2:20). இந்த மூவாயிரம் பேர் சுவிசேஷத்திற்குத் தங்கள் கீழ்ப்படிதலை நிறைவு செய்திருக்கையில், ஆவிக்குரிய வகையில் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரால் இயேசு கிறிஸ்து மற்றும் அப்போஸ்தலர்கள் என்ற அஸ்திபாரத்தின்மீது ஒன்றுகூட்டி ஒட்டிக் கட்டப்பட்டு அமைந்தனர் (1 கொரி. 3:11). இவ்விதமாக சபை பிறந்தது அல்லது இருத்தலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. அந்த நாளில் இருந்து இது வரையிலும், அந்த மூவாயிரம் பேர் கீழ்ப்படிந்திருந்த அதே சுவிசேஷத்திற்கு எந்த வேளையிலும் கீழ்ப்படியும் எவரொருவரையும் அவர் அதே சபையில் சேர்த்துக் கொள்கின்றார், மற்றும் இயேசு, அப்போஸ்தலர்கள் என்ற அஸ்திபாரத்தின் மேல் அமைந்துள்ள சபை என்ற மேல் கட்டிடமானது உயர்ந்து வளருகின்றது.

1993 மே மாதத்தில், உக்ரைன் நாட்டில் டோனெட்ஸ்க் என்ற இடத்தில் கிறிஸ்துவுக்கென்று நடைபெற்ற ஒரு முகாமில் இருபத்தைந்து கிறிஸ்தவர்கள் பங்கேற்றனர். அந்த நகரில் கர்த்தருடைய சபையை நிலைநாட்டுவதே எங்கள் நோக்கமாயிருந்தது. நாங்கள் தனிநபர் போதனை, தொலைக் காட்சிப் பிரசங்கம் மற்றும் விரிவுரை அறையொன்றில் இரவு வேளைப் பிரசங்கித்தல் ஆகியவற்றைக் கலந்து செயல்பட்டோம். எங்களது பிரசங்கித்தல் மற்றும் போதித்தல் ஆகியவற்றில் நாங்கள், பெந்தெகொஸ்தே நாளில் பேதுரு பிரசங்கித்த அதே சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படியாகவே நாடினோம். பேதுரு செய்த அதே வழிமுறையின்படியே நாங்களும் மக்களை - விசுவாசம், மனந்திரும்புதல் மற்றும் ஞானஸ்நானம் ஆகிய

வற்றின் மூலம் - கிறிஸ்தவர்களாகும்படி கேட்டுக் கொண்டோம். அந்தப் பத்து நாள் முகாமில், 122 மக்கள் கிறிஸ்தவர்களாவதற்கான தங்களின் விருப்பத்தைத் தெரியப்படுத்தினர். ஒரே இரவில் முப்பத்தி ஐந்து மக்கள் முன் வந்தனர். ஞானஸ்நானம் பெற வந்தவர்கள் அனைவரும் நாமகரணக் கூட்டமொன்றில் பிரவேசிக்கவில்லை என்பதை நாங்கள் வலியுறுத்தி நோம்; மாறாக கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்திற்கு அவர்களுடைய உண்மையான கீழ்ப்படிதலின் மூலம் கர்த்தரால் அவர்கள் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று அவரால் நிலைநாட்டப்பட்ட அவருடைய சபையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தனர்.

இந்தப் புதிய கிறிஸ்துவின் சபை ஒரு திரையரங்கத்தின் இரண்டாம் மாடியைக் கூடிவரும் இடமாக வாடகைக்கு பெற்றனர். அவர்களுடன் நாங்கள் இருந்த கடைசி கர்த்தருடைய நாளில், வாடகைக்குப் பெறப்பட்டிருந்த அந்த அறையானது அதன் கொள்ளளவுக்கும் மேலாக ஜனக்கூட்டத்தால் நிரம்பி வழிந்தது. நாங்கள் ஒன்றுகூடிக் கர்த்தருடைய பந்தியில் பங்கேற்று, ஒன்றுகூடிப் பாடி, ஒன்றுகூடி ஜெபித்து, எங்கள் வருமானத்திலிருந்து கொடுத்து, சவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப் படுதலைக் கேட்ட பொழுது கிறிஸ்துவின் மரணத்தின் மூலம் நமக்குக் கிடைத்த இரட்சிப்பில் அகம் மகிழ்ந்தோம்.

குறுகிய பத்து நாட்களில், சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தல் மற்றும் சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிதல் ஆகியவற்றின் மூலம் நேர்மையான இருதயங் கொண்ட மனிதர்களைக் கொண்டு வருவதனால் டோனெட்ஸ்கில் சபையானது நிலைநாட்டப்பட்டது. அப். 2ல் பதிவு செய்யப்பட்ட படியான, அன்பான நமது கர்த்தர் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நிலைநாட்டிய சபையினுள் இந்த 122 பேர்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டனர்.

ஒருவேளை நாம் இந்த முகாமை இதன் பிரசங்கித்தல், போதித்தல் மற்றும் கூட்டங்களுடன் நடத்தியிருந்து, ஆனால் ஒருவர்கூட சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியவில்லை என்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்பொழுது, டோனெட்ஸ்கில் சபையானது நிலைநாட்டப்பட்டிருக்குமா? இல்லை என்பதே பதில் என்பது தெளிவு, அது நிலைநாட்டப்பட்டிருக்காது. நல்ல நோக்கங்கள், விரிவான திட்டங்கள் மற்றும் தனிப்பட்ட அர்ப்பணிப்பு ஆகியவையெல்லாம் இருந்தாலும், மக்கள் புதிய ஏற்பாட்டு சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாத வரையிலும் சபையானது நிலை முடியாது.

கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்திற்கு மூவாயிரம் பேர் கீழ்ப்படிந்த போது அவர் (கிறிஸ்து) தம்முடைய சபையை நிலை நாட்டினார். பேதுரு பிரசங்கித்த மற்றும் மக்கள் கீழ்ப்படிந்த அதே சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தலின் மூலமாக இன்றைய நாட்களில் அவருடைய சபையானது இல்லாத இடங்களில் எங்கு வேண்டுமானாலும் நிலைநாட்டப்பட முடியும். தொடக்கத்தில் கிறிஸ்து இவ்வழி முறையிலேயே தமது சபையை நிலைநாட்டினார். இன்றைய நாட்களிலும் இது ஒன்றே சபையை நிலைநாட்டக் கூடிய வழிமுறையாய் உள்ளது.

சுவிசேஷத்தின்படி வாழ்வதினால்

தம்முடைய சபையை நிலைநாட்டுவதற்கான இயேசுவின் திட்டத்தில், சுவிசேஷத்தின்படி வாழ்தல் என்பதே மூன்றாவது படியென்று அழைக்கப்பட முடியும். சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த மக்கள் அதை அன்றாடம் வாழ்ந்தனர்; இவ்விதமாகக் கிறிஸ்துவின் சபையானது ஜீவனுடன் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கிறிஸ்தவர்களாகியிருந்தவர்களைப் பற்றி லூக்கா, “அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசத்திலும், அந்நியோந்நியத்திலும், அப்பம் பிட்டுதலிலும், ஜெபம் பண்ணுதலிலும் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்” (அப். 2:42) என்று கூறினார். அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சபையாராகியிருந்ததுடன், அந்த நாள் முதற் கொண்டு கிறிஸ்துவின் சபையாராக வாழ்ந்துமிருந்தார்கள்.

இந்தத் தொடக்க காலக் கிறிஸ்தவர்களின் வாழ்வானது சுவிசேஷத்தை வாழ்ந்து காட்டுதல் என்பது ஒப்புக் கொடுத்தலைக் கேட்டுக் கொண்டது என்பதை விளக்கப்படுத்துகின்றது. அவர்கள் அப்போஸ்தலருடைய உபதேசம், அந்நியோந்நியம், அப்பம்பிட்டுதல் மற்றும் ஜெபம் பண்ணுதல் ஆகியவற்றிற்குத் தங்களையே ஒப்புக் கொடுத்திருந்தனர். அவர்கள் தொடங்கிய பின்பு விரைவாகப் பயனற்று வெளியேறிவிடாதிருந்தனர்; அவர்கள் தேவனுடைய சத்தியத்திற்குத் தங்களை ஒப்புக் கொடுக்கத் தொடங்கி, பின்பு அதில் உறுதியாய் நிலைத்திருந்தனர். அவர்கள் நிரந்தரமாக தேவனை ஆராதித்தனர்; ஆராதனை என்பது அவர்களுடைய வாழ்வின் வழிமுறையாயிற்று. கிறிஸ்தவராகுதல் என்பது ஒரு புதிய சாலைக்குத் திரும்பிப் பின் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அதில் நடப்பது போல் இருந்தது.

சுவிசேஷத்தை வாழ்ந்து காட்டுதல் என்பது பரிவிரக்கத்தை வேண்டிக் கேட்டது. லூக்கா, “காணியாட்சிகளையும், ஆஸ்திகளையும் விற்று, ஒவ்வொருவனுக்கும் தேவையானதற்குத் தக்கதாக அவைகளில் எல்லாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தார்கள்” (அப். 2:45) என்று கூறினார். அவர்கள் மற்றவர்களிடம் “நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்வீர்களா?” என்று கேட்க வில்லை, மாறாக தங்களிடையே இருந்த வறுமைப்பட்டவர்களிடத்தில் அவர்கள், “நான் உங்களுக்கு உதவலாமா?” என்று கேட்டார்கள். பரிவிரக்கமுள்ள கிறிஸ்து அவர்களுக்குள் வாழ்ந்தார், மற்றும் அந்தப் பரிவிரக்கமானது அவர்களின் நோக்கங்களிலும் செயல்பாடுகளிலும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் சுவிசேஷத்தின் ஒருமைப்பாட்டைக் காத்துக் கொண்டதன் மூலமாகவும் அதை வாழ்ந்து காட்டினர். லூக்கா, “விசுவாசிகளெல்லாரும் ஒருமித்திருந்து, சகலத்தையும் பொதுவாய் வைத்து அநுபவித்தார்கள்” (அப். 2:44) என்று எழுதினார். பிற்பாடு அவர், “விசுவாசிகளாகிய திரளான கூட்டத்தார் ஒரே இருதயமும் ஒரே மனமுமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்...” (அப். 4:32) என்றும் கூட எழுதினார். அவர்கள் சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்த பொழுது தேவனுடைய

ஆவியானவரால் ஆவிக்குரிய ஒருமைப்பாட்டில் ஒன்றாகப் பிணைக்கப் பட்டனர், மற்றும் அவர்கள் ஆவியானவரின் செய்தியின்மேல் கொண்ட பற்றுறுதியினாலும், மாயமற்ற சுயநலமின்மையாலும், ஒருவர்மீது ஒருவர் கொண்டிருந்த உண்மையான அக்கறையினாலும் அந்த ஐக்கியத்தைப் பராமரித்துக் காத்தனர்.

கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் கவனித்து, அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து, அதை வாழக் கூடிய விருப்பமுள்ள மக்கள் இருக்கும் இடங்களிலெல்லாம் கிறிஸ்துவின் சபையானது நிலவ முடியும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நான் ஹார்டிங் கல்லூரியில் படித்த பொழுது, சில வேளைகளில் நான் அர்க்கன்சாஸில் உள்ள ஸ்பிரிங்ஃபீல்டு என்ற இடத்திற்குச் சென்று பிரசங்கித்துள்ளேன். அங்கிருந்த சபையானது சிறியதாய் இருந்தது, ஆனால் அளவில் உள்ள குறைபாட்டை அது ஆவியில் நிறைவு செய்தது. இந்த சபையானது ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு பெண்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. சபையில் ஆண்களே இல்லாத நிலையில் பெண்கள் தாங்களாகவே ஊழியத்தைச் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. என்னுடன் அறையில் தங்கியிருந்த டெர்ரி ஸீமென் என்பவர் என்னுடன் வந்து, நாங்கள் ஆராதனை முழுவதையும் நடத்துவதுண்டு. நான் பிரசங்கிக்க டெர்ரி அவர்கள் பாடலை வழிநடத்தி, ஜெபம் செய்து, கர்த்தருடைய பந்தியை வழங்குவார். டெர்ரி அவர்கள் பிரசங்கிக்கையில் ஆராதனையின் மற்ற செயல்களை நான் ஏற்று நடத்துவேன்.

இந்தப் பெண்கள் சிரமமான சூழ்நிலையில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு உதவி செய்ய யாரும் இல்லை, ஆனால் அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சபையாக தங்களை உறுதியுடன் தொடர்ந்து ஒப்புக் கொடுத்து நிலைத்திருந்தனர். புதன் கிழமை இரவுகள் போன்ற கூட்டங்களில் அவர்களுக்குப் பிரசங்கியார் இல்லாத வேளையில் அவர்கள் ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண் குழுவாயிருந்து பாடல் பாடி, ஜெபம் செய்து, வேதாகமத்தைப் படிப்பார்கள். சூழ்நிலைகள் மிகச் சிறந்தவைகளாக இல்லையென்றாலும் கூட அவர்கள் சவிசேஷத்தை தொடர்ந்து வாழ்ந்து காட்டினர்.

நீங்கள் எப்பொழுதாவது அர்க்கன்சாஸின் ஸ்பிரிங்ஃபீல்டுக்குச் சென்றால், அந்தக் கிறிஸ்துவின் சபையார் இன்னமும் கூடி வருவதையும் ஆராதிப்பதையும் நீங்கள் காண்பீர்கள். அந்த சபையானது பெலமுள்ளதாகவும் செயல்படுவதாகவும் இருப்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். இன்னமும் அது பெரிதாகவில்லை, ஆனால் உண்மையுள்ளதாகவும் உறுதியுள்ளதாகவும் அது உள்ளது. கடினமான சூழ்நிலையிலும் கூட சவிசேஷத்தை தினமும் வாழ்ந்து காட்டும் அந்தப் பெண்கள் இல்லையென்றால் ஸ்பிரிங்ஃபீல்டில் உள்ள சபையானது அநேகமாக இருந்திருக்காது. சமுதாயத்தில் ஒரு சபையாய் வாழ்ந்திருப்பதால் ஏற்பட்ட கஷ்டங்களை அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

பல மக்கள் ஞானஸ்நானப்படுத்தப்படும் முகாம்களைப் பற்றி நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகின்றோம். அவர்கள் தேவனுடைய ஆவியானவரால் தேவனுடைய இராஜ்யத்தில் பிறந்தவர்களாகின்றனர், கிறிஸ்துவின் சபையானது கூடி வரத் தொடங்குகின்றது. அந்த இடத்தில் சபை

நிலைநாட்டப்பட்டது போலத் தோன்றுகின்றது. இருப்பினும் முகாம் முடிந்து முகாம் நடத்தியவர்கள் சென்ற பிறகு, புதிய கிறிஸ்தவர்கள் நம்பிக்கையிழந்துவிடுகின்றனர். விரைவிலேயே, ஆராதனைக்கு வருபவர்களின் எண்ணிக்கை படிப்படியாகச் சுருங்குகின்றது, கடைசியில் சபையானது கூடிவருதல் நின்று போகின்றது. ஒவ்வொருவரும் சுவிசேஷத்தை வாழ்ந்து காட்டுவதிலிருந்து வெளியேறி விடுகின்றனர், அந்த இடத்தில் சபை இல்லாமல் போகின்றது. சுவிசேஷம் வாழ்ந்து காட்டப்படாத இடத்தில் கிறிஸ்துவின் சபையானது பிழைத்திருக்க முடியாது.

சுவிசேஷத்தை வாழ்ந்து காட்டும் மக்களைக் கொண்டு கிறிஸ்து தம்முடைய சபையைப் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நிலைநாட்டினார், இன்றைய நாட்களில் அவருடைய சபையானது அது இல்லாத இடங்களில் இதே வழிமுறையிலேயே நிலைநாட்டப்படுகின்றது. இந்த விதிக்கு எந்த விதிவிலக்கும் இருப்பதில்லை. சபையானது நமது சமுதாயத்தில் வாழ வேண்டுமென்றால், நாம் சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து அதை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

முடிவுரை

அப்படி என்றால், கிறிஸ்து தம்முடைய சபையை எவ்விதம் நிலைநாட்டினார்? சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்படுதல், அது கீழ்ப்படியப் படுதல் மற்றும் அது வாழப்படுதல் ஆகியவற்றின் மூலமே அதை அவர் செய்தார். நாம் செய்ய வேண்டியதும் நமக்குத் தெளிவாயிருக்கிறது: இன்றைய நாட்களிலும் சபையானது இதே வழிமுறையில் தான் நிலைநாட்டப்படுகின்றது. அதே சுவிசேஷம் பிரசங்கிக்கப்பட்டு, அதே சுவிசேஷம் கீழ்ப்படியப்பட்டு, அதே சுவிசேஷம் வாழப்படுகின்ற இடத்தில் பெந்தெகொஸ்தே நாளன்று நிலைநாட்டப்பட்ட அதே சபை நிலைநாட்டப்பட்டு வாழ்கின்றது.

புதிய ஏற்பாட்டின் சுவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து, அதை அன்றாடம் வாழுங்கள், நீங்கள் கிறிஸ்துவின் சபையாய் இருப்பீர்கள்.

திருமணப் பிரசங்கம் செய்த ஒரு பிரசங்கியாரைப் பற்றிய கதை யொன்று கூறப்படுவதுண்டு. அவர் பின்வரும் சிந்தனையை வலியுறுத்திக் கொண்டிருந்தார்: “நீங்கள் தேவனுடைய திட்டத்தை அறிவீர்கள்; ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு ஆண், மற்றும் ஒரு ஆணுக்கு ஒரு பெண் மாத்திரமே. அது அவருடைய திட்டமாய் உள்ளது. அதன் மீது நீங்கள் முன்னேற்றம் எதையும் செய்ய இயலாது.” ஏறக்குறைய ஒரு மணி நேரம் அளவாக அவர் இக்கருத்தையே மேலும் மேலும் கூறிக் கொண்டிருந்தார். ஆராதனை முடிந்த போது அவர் கதவருகில் நின்று ஒவ்வொருவரையும் வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார், அவர் அப்பொழுது திருமணமாகாத இரு பெண்களைக் கண்டார். இந்தப் பெண்களுக்குத் திருமணமாகும் வாய்ப்பு கடந்து விட்டிருந்தது என்பது தெளிவாய்த் தெரிந்தது. அவர்கள், “பிரசங்கியார் அவர்களே, நாங்கள் அதன் மீது முன்னேற்றம் எதுவும் செய்ய

விரும்பவில்லை, நாங்கள் அதனுள் சென்று சேரவே விரும்புகின்றோம்” என்று கூறினார்கள்.

கிறிஸ்துவின் சபையைப் பற்றிய உங்கள் உணர்வுகள் இது போன்றதாக இல்லையா? நீங்கள் அதை முன்னேற்றப்படுத்த முடியாது. அவர் உங்களைப் பற்றி உங்களை விடச் சிறந்த முறையில் அறிகின்றார். அவர் தம்முடைய சபையை உங்களது தேவைகளுக்காக வடிவமைத்துள்ளார். கிறிஸ்துவின் சபையில் ஏற்படுத்தப்படும் எந்த மாற்றமும் அதன் தெய்வீகத்துவ முழுமைப் பண்பை நீக்கிப் போட்டு, அதற்குப் பதிலாக மனித பலவீனத்தை இடுகின்றது.

கிறிஸ்துவை அவர் இருக்கிற வண்ணமாகவே ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், மற்றும் அவருடைய சுவீசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து அதை வாழ்ந்து காட்டுவதின் மூலம் அவர் கட்டிய அதே சபையாராகுங்கள்.